

Radka Paulusová, 7.B

Můj první den ve škole

Do školy jsem se těšila už asi dva roky předem, ale sestra mi říkala, že není o co stát, ať si užívám hraní ve školce. Já jsem jí samozřejmě nevěřila. =)

Poslední den prázdnin jsem nic kloudného neudělala, protože jsem přemýšlela, jaké to ve škole asi bude. Ani usnout jsem pořádně nemohla, jak jsem byla nedočkavá.

V duchu jsem si říkala: „Už abych usnula a probudila se ve svém dlouho očekávaném dni!“

Ráno jsem byla nevyspalá, ale to mi vůbec nevadilo, protože konečně nastal (zatím) nejdůležitější den v mém životě. Mamka mi udělala dva culíky, tatka mi dal tašku na záda, ve které jsem měla penál, bonbóny, svojí oblíbenou panenku, a šli jsme.

U školy stálo plno dětí, i moji budoucí spolužáci, takže jsem k nim přiběhla a předváděli jsme si své tašky a povídali, jak jsme všichni nedočkaví a zvědaví na svou třídu.

Když jsem přišla do třídy, byla jsem nadšená. Třída vypadala tak vesele, byla hezky vymalovaná. Na zdech bylo pověšeno hodně obrázků, takže každý z toho musel mít dobrý pocit. Paní učitelka Herbeová už na nás čekala a všechny nás hezky přivítala. Už od pohledu vypadla mile. Já jsem si s Katkou, se kterou jsem se v té době hodně kamarádila, sedla do první lavice a čekala, kdy konečně začneme.

Za chvíli zazvonilo a někdo začal mluvit, ale paní učitelka to nebyla. Byla to paní ředitelka, která nám rozhlasem přála, ať se nám tu líbí, ať máme plno hodných

kamarádů a dobře se učíme. Poté nás paní učitelka Herbeová seznamovala s tím, co všechno se budeme učit a co nás první rok čeká. Rodiče pyšně stáli až na úplném konci třídy a všechno pečlivě sledovali. Naše vyučující si potom jednoho po druhém zvala k sobě ke stolu, ale podle abecedy, takže já jsem netrpělivě čekala, až bude u písmenka P, aby mi také potřásla rukou a dala mi už pár učebnic, které byly plné barevných obrázků a psaní. Protože jsem už uměla číst, nebyl pro mě problém „přelousknout“ první stránku už ve škole. Zazvonilo podruhé a jediná hodina tohoto dne skončila. Všichni se rozeběhli k rodičům a ti je pochválili. Při tom si zavzpomínali na své první dny ve škole. Některým maminkám bylo až do pláče, ale vydržely to.

Když jsem se odpoledne chlubila babičce, pozvala mě do cukrárny na zmrzlinu. Paní prodavačce jsem ukázala na citronovou, kterou mám ze všech nejradši. Všichni ze mě měli radost.

Naši školu mám ráda doteď. Poznávám víc a víc kamarádů, kterých není nikdy dost.